

Küçük Tilkinin Son Kurabiyesi

Ebru Mina TOMURCUK

Küçük Tilkinin Son Kurabiyesi

Ebru Mina TOMURCUK

Tilki Felix güneşli bir çayırın kenarındaki sıcak yuvasında yaşıyordu. Parlak turuncu tüyleri, beyaz bir göğsü ve ucu beyaz, kabarık bir kuyruğu vardı. Boynunda büyükannesinin ördüğü sade yeşil bir atkı taşıyordu. Bir öğleden sonra Felix yosunlu bir kayanın üzerine oturdu ve çok son çikolatalı kurabiyesini tuttu. Yuvarlak ve altın rengiydi, erimiş çikolata parçaları tatlı çikolata gibi kokuyordu.

Felix kurabiyeye baktı ve gülümsedi. "Bu benim sonuncum," dedi yumuşak bir sesle. "Onu özel bir güne saklayacağım." Kurabiyeyi büyük yeşil bir yaprağa sardı ve atkısının içine soktu. Sonra kayadan aşağı atladı ve çayırdaki seke seke yürüdü. Güneş sıcaktı, çiçekler o geçerken başlarını sallıyordu. Felix mutluydu ve planıyla gurur duyuyordu.

Felix seke seke giderken minik bir ses duydu. "Merhaba, Felix!" Bu Tavşan Bella'ydı. Beyaz yakalı sarı bir elbise giymişti ve bir kulağında küçük mavi bir fiyonk vardı. Uzun kulakları dimdik duruyordu ve yuvarlak gözleri parlıyordu. "Bütün sabah zıpladım," dedi Bella. "Karnım gurulduyor. Yiyecek bir şeyin var mı?" Felix atkısındaki kurabiyeye dokundu ve durakladı.

Felix özel gününü düşündü. Ama Bella çok aç görünüyordu. "Bir kurabiyem var," dedi yavaşça. "Bu benim sonuncum." Bella'nın umutlu gülümsemesi Felix'in kalbini yumuşattı. "Minik bir parça paylaşabilirim," diye düşündü. Ama emin değildi. "Belki sonra," dedi. Bella kibarca başını salladı ve zıplayarak uzaklaştı. Felix onun gidişini izledi, içi biraz huzursuzdu.

Birkaç dakika sonra ayı yavrusu Max sıçrayarak geldi. Büyük bir ön cebi olan mavi tulum giymişti ve yürürken yuvarlak göbeği sallanıyordu. "Merhaba, Felix!" Max kocaman sırttı. "O kadar açım ki koca bir böğürtlen ağacı yiyebilirim! Atıştıracak bir şeyin var mı?" Felix atkısına sıkıca sarıldı. Kurabiye hâlâ oradaydı, yaprağına sarılıydı. "Bir kurabiyem var," dedi Felix. "Bu benim sonuncum."

Max'in karnı yüksek sesle guruldadı. "Eyvah!" Max güldü. "Bu karnım konuşuyor. Lütfen diyor!" Felix Max'in dostça sırtıtışına baktı. Kurabiyesini özel bir güne saklamak istiyordu. Ama Max onun arkadaşıydı ve açtı. Felix'in kuyruğu seğirdi. "Belki paylaşabilirim," diye düşündü. Ama hâlâ emin değildi. "Düşüneceğim," dedi Felix. Max başını salladı ve ağır ağır uzaklaştı.

Felix büyük bir meşe ağacının altına oturdu. Kurabiyeyi açtı ve ona baktı. Gördüğü en lezzetli kurabiyeydi. Özel bir günde onu tek başına yiyeceğini hayal etti. Ama sonra Bella'nın umutlu gülümsemesini ve Max'in guruldayan karnını düşündü. "Neden saklıyorum ki?" diye merak etti. "Özel gün de ne demek?" İçini çekti ve kurabiyeyi yeniden sardı.

Tam o sırada çimenlerden minik bir ses geldi. "Affedersin, Felix." Bu Kirpi Pip'ti. Küçük ve yuvarlaktı, yumuşak kahverengi dikenleri ve soluk krem rengi bir yüzü vardı. Tepesinde küçük bir ponpon olan kırmızı örgü bir şapka giymişti. "Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi Pip utangaçça. "Tatlı bir şey kokusu aldım. O bir kurabiye mi? Bütün gün bir şey yemedim."

Felix Pip'in minik siyah gözlerine ve küçük sivri burnuna baktı. Pip çok küçük ve kibardı. Felix'in kalbi iyilikle ağırlaştı. "Bir kurabiyem var," dedi Felix. "Bu benim sonuncum. Onu özel bir güne saklıyordum." Pip başını salladı. "Anlıyorum," dedi. "Özel günler önemlidir." Gitmek için döndü, küçük ayakları çimenlerde yumuşakça ilerliyordu.

Felix Pip'in uzaklaşmasını izledi. Sonra kurabiyesine baktı. Bella'yı, Max'i ve Pip'i düşündü. Hepsi onun arkadaşıydı ve hepsi açtı. Felix birlikte oynarken ne kadar mutlu olduklarını hatırladı. Bella'nın havuçlarını, Max'in böğürtlenlerini nasıl paylaştığını hatırladı. "Onlar hep benimle paylaşıyor," dedi Felix. "Ben neden onlarla paylaşmayayım?"

Felix yerinden fırladı. "Bekle!" diye seslendi. "Pip, geri dön! Bir fikrim var." Bella'yı ve Max'i bulmaya koştu ve kısa süre sonra üç arkadaş meşe ağacının altında toplandı. Felix kurabiyesini havaya kaldırdı. "Bu benim son kurabiyem," dedi. "Ama paylaşacak kadar büyük. Hadi özel günü şimdi yaşayalım!" Arkadaşlarının gözleri şaşkınlık ve sevinçle kocaman açıldı.

Felix kurabiyeyi dört parçaya böldü. Birini Bella'ya, birini Max'e, birini de Pip'e verdi. Son parça kendisi içindi. "Teşekkürler, Felix!" dedi Bella, mavi fiyongu sallanarak. "Sen en iyisisin!" dedi Max, sırtışı daha da genişledi. Pip parçasını dikkatle tuttu. "Bu birinin bana yaptığı en güzel şey," dedi yumuşakça. Felix o kadar büyük gülümsedi ki yanakları acıdı.

Meşe ağacının altında birlikte oturdular, kurabiye parçalarını yavaşça yediler. Bella kıkırdadı, Max komik bir şaka anlattı ve Pip gördüğü bir uğur böceğiyle ilgili bir hikâye paylaştı. Felix arkadaşlarının mutlu yüzlerine baktı. Göğsünde sıcak, yumuşacık bir duygu hissetti. Bu, yediği herhangi bir kurabiyeden daha güzeldi. "Bu şimdiye kadarki en güzel özel gün," dedi.

O günden sonra Felix paylaşmanın her şeyi daha tatlı yaptığını öğrendi. Kurabiyesini özel bir güne saklamasına gerek yoktu, çünkü arkadaşlarla geçen her gün özeldi. Bella, Max ve Pip sık sık ziyarete gelirlerdi ve her zaman paylaşacak bir şey getirirlerdi. Felix'in yeşil atkısında bazen hâlâ kırıntılar olurdu, ama artık mutlu anılar da taşıyordu.

Felix iyiliğin ve arkadaşlarla paylaşmanın, yalnız yemekten daha çok sevinç getirdiğini fark etti. Kalbi doluydu ve dostlukları güçlendi. Cömertliğin dostluğu güçlendirdiğini ve kalbi mutlulukla doldurduğunu öğrendi. Ne zaman bir kurabiye görse gülümser ve meşe ağacının altındaki o harika günü hatırlardı.

Yani eęer bir gn son kurabiye olursa, tilki Felix'i hatırla. Onu arkadaşlarıyla nasıl paylaştığını ve onların glmsemelerinde mutluluęu nasıl bulduęunu hatırla. Paylaşmak bir şeyi vermek deęildir; bir şeyi daha gzel yapmaktır. Ve arkadaşlarla paylaşılan bir kurabiye, hepsinin en tatlısıdır. Felix hl yeşil atkısını takıyor ve kalbi her zaman dolu.